

Kassebeholdning, men i denne spiller den vestindiske Fond, om jeg tør kalde den saa, en ikke ringe Rolle. Den ligger i Amerika, og jeg haaber, den ikke kommer derfra under Krigen. Den Mening, mit Parti har derom, er den, at disse Penge ikke bør røres til at dække Huller i Stats-husholdningen, men bør holdes som en national Reserve, som vi sikkert vil faa overordentlig stærk Brug for efter Krigen, og ved hvis Anvendelse vi maa have særlig Øje for Udviklingen af Landets Erhvervsliv og Hjælpemidler.

Under saa vanskelige finansielle Forhold som dem, vi gaar ind til, er det af væsentlig Betydning, at de nye Ernæringsforanstaltninger af mere indgribende Natur, som vi synes at staa overfor, saa vidt muligt gennemføres ved Lov, saa at de kan faa en omhyggelig og alsidig Behandling, inden de træder ud i Livet, og saaledes, at hele Rigsdagen sammen med Regeringen staar inde for dem. I tidligere Tid har man alt for ofte gennemført Foranstaltninger af denne Art, ja, selv saa betydningsfulde og kostbare Foranstaltninger som Majsordningen og Fiskeordningen, alene ved Forhandling med Tingenes Finansudvalg. Men dette er — det tror jeg, der er en ret almindelig udbrejdt Mening om her i Rigsdagen — at give Finansudvalgene en alt for stor Myndighed, og selv om Udvalgenes Medlemmer selvfølgelig har konfereret med deres Partier, inden de gav deres Samtykke, er dette en højst ufuldkommen Ordning, baade set i Forhold til Rigsdagen og set i Forhold til Vælgerbefolkningen, der saa godt som intet faar at vide om disse Ting, naar de tages paa den Maade, for paa Tillægsbevillingsloven figurerer kun et Beløb, og saa er Sagen desuden forlængst afgjort. Der bliver ikke Tale om den Medvirken fra Befolkningen, som der dog altid kan blive ved et Lovforslags Behandling. Selv om Lovforslaget behandles hurtigere end i normale Tider, vil der vel nok kunne blive Tid dertil.

Den nuværende Ordning i denne Henseende er altsaa en i alle Maader saare ufuldkommen Ordning, som i ingen Henseender kan erstatte den regulære parlamentariske Fremgangsmaade; Regeringen bør ubetinget følge den Linie, den selv er slaaet ind paa med Hensyn til Kornordningen, ved de to sidste Kornlove: Lovforslag fremsættes paa Rigsdagen og behandles af den paa normal Maade, saa at Afgørelsen træffes ved særlig Lov. Jeg er nu sikker paa, at Regeringen selv har følt, at

det ogsaa set fra dens eget Synspunkt har været at foretrække at gaa ad den Vej fremfor ad den tidligere. Kornordningen har, selv om den er blevet til ved Lov, vakt tilstrækkelig Misnøje endda, men nu har Regeringen dog et Rygstød i Rigsdagen derved, at denne har behandlet og vedtaget Loven derom paa ordinær Maade, og Rigsdagen har ogsaa vedkendt sig sit Medansvar for den. Men hvorledes vilde det være gaaet, spørger jeg den højtærede Indenrigsminister, hvis dette ikke havde været Tilfældet? Jeg tror ikke, at Svaret kan være tvivlsomt.

Nu forestaar der, kan man se af Bladene, en gennemgribende Nyordning af Fedt- og Smørforsyningen, en Ordning, der ogsaa vil gribe dybt og føleligt ind i Produktions- og Omsætningsforholdene, og med Hensyn til hvilken der rimeligvis vil blive stillet Krav om endog meget store finansielle Ofre. Den sidst vedtagne Kornlov bemyndiger i § 7 Indenrigsministeren „til i paakommende Tilfælde at yde de Tilskud, som er nødvendige til Mælkeproduktionens Opretholdelse i det for Befolkningens Ernæring tilstrækkelige Omfang, efter Regler, der bliver at fastsætte ved Overenskomst med Rigsdagens to Finansudvalg“. Men Smør- og Fedtordningen i det hele og de Tilskud, der eventuelt vil blive krævet af Statskassen, for at man kan holde Prisen nede paa et bestemt Niveau, kommer ikke ind herunder, og jeg vil meget indtrængende henstille, at denne Sag ikke ordnes helt eller halvt administrativt, men ved særlig Lov. I det hele vil Ernærings- og Forsyningsforholdene i den Vinter, vi nu gaar ind i, blive det Spørgsmaal, der overskygger alt andet. Den administrative Ordning af disse Forhold er opstaaet efterhaanden, og uden at Rigsdagen har haft Lejlighed til Medvirken eller Indseende dermed. Det vilde føre mig alt for vidt at komme ind paa en indgaaende Kritik af, hvorledes hele dette Apparat har virket, jeg nøjes med at sige, at der efterhaanden er oprettet et stort Antal Navn og Kommissioner, der delvis er raadgivende for Ministeren, delvis har ret udstrakt selvstændig Myndighed til at gribe ind i de næringsdrivendes og i den almindelige Befolknings Forhold, ofte paa en Maade, som dybt, og man kan sige tidt meget smerteligt, berører den enkeltes personlige og økonomiske Forhold.

Disse Navn har i mange Tilfælde faaet en stor Myndighed til at optræde paa egen Haand. Man ser ikke rigtigt, efter hvilke Principper dette sker, men man